

**Pondělí
09.08.
2021**

**Co milují Poláci na
českých filmech? A co
Češi na těch polských?**

**Jarosław Kamiński
o terapii střihem**

**Tipy na nejlepší koláče,
dorty i vafle**

**Vetřelcátor a spol: láska
ke špatným filmům**

Zmrzlina pro Zdeňka Svěráka

Na Filmovku míří hvězda z nejzářivějších. Matador tuzemské filmové i divadelní scény Zdeněk Svěrák převezme dnes v 19 hodin v kině Hvězda výroční zmrzlinu, poté bude následovat projekce jeho hořké komedie *Nejistá sezóna* (1987). Už po obědě se ale Svěrák zúčastní diskuze po klasice *Vrchní, prchni* (1980) a v dalších dnech jej zastihnete po filmech *Jako jed* (1985) a *Obecná škola* (1991). Především však musíme zmínit úterní hru *Záskok*, kterou odehraje s ansámblem Divadla Járy Cimrmana. Nezapomeňte ani na jeho Lekci filmu ve středu dopoledne. Letošní Filmovka vítá legendu!

09.08. 10:00 Respekt stan Od VHS kazet ke streamingu a zase zpět

Streamovací platformy jsou nejen populárním fenoménem posledních let, ale během posledního pandemického roku jejich obliba ještě výrazně vzrostla. Historie domácího sledování filmů je však dlouhá a z hlediska hledání paralel k dnešní situaci podnětná. Co má tedy Netflix společného se zaniklým VHS trhem? Debaty v Respekt stanu se zúčastní Jindřiška Bláhová, Antonín Tesař a Jiří Fligl.

09.08. 14:00 Klub kultury 1 Okupace

Vizuálně vytříbená satira s názvem *Okupace* (2021) je jednou ze žhavých novinek, které na letošní Filmovce můžete vidět. Ambiciózní debut Michala Nohejla se bezesporu zařadí mezi nejzajímavější tuzemské filmy letošního roku, a tak byste ho v programu neměli minout – obzvlášť s přihlédnutím k účasti početné delegace, kterou vedle režiséra budou tvořit i producentka Julie Žáčková a herci Cyril Dobrý a Pavel Nešukdla.

09.08. 16:00 Respekt stan Zóna Inspirace s Hradeckým slunovratem: O životě v přítomnosti

Moderátorka Markéta Johnová si bude povídat o dnešní době se ženou, která na ni dokáže nahlížet neotřele a inspirativně. Profesorka Anna Hogenová se v rámci svých filozofických publikací i přednášek snaží připomínat, že jedním z mála léků na dnešní uspěchanou dobu je žít v přítomnosti. Takové pohlázení po duši byste si neměli nechat ujít.

09.08. 17:00 Stan ČRo Sedmé nebe Moniky Načevy s Jáchymem Topolem

Projekt Českého rozhlasu s názvem *Léto* v undergroundu budou moci ochutnat i diváci Filmovky. Konkrétně se představí spisovatel a básník Jáchym Topol, jenž rovněž otextoval mnoho písní zpěvačky Moniky Načevy. Vzpomínání na tuzemský underground navíc obohatí i její hudební vystoupení.

Pardon za problémy!

Letos nás trápí větší množství technických závad při projekcích. Velmi nás to mrzí a pracujeme na tom, aby se podobná situace v budoucnu neopakovala. Děkujeme za trpělivost!

Cinefilní box

Indie film

Nemnoho pojmů je v souvislosti s kinematografií tak často skloňovaných jako indie film. Je zkratkou anglického termínu independent film, čili film nezávislý. V nejširším měřítku jej lze proto použít pro jakýkoli snímek vzniklý mimo establishment, tedy bez napojení na vládní struktury nebo dominující filmový průmysl. Silný studiový oligopol vznikl v minulém století ve Spojených státech, pročež se nezávislost filmu nejčastěji řeší v souvislosti s americkým prostředím. Teoretik nezávislého filmu Geoff King vedle ekonomicko-ideologických parametrů nabízí další dvě linie, v nichž lze nezávislost filmů sledovat – zaprvé se jedná o formální a estetické strategie, které jejich tvůrci uplatňují, zadruhé obecněji o vztah jejich díla k sociálnímu, kulturnímu a politickému prostředí, v němž působí.

Rozhlasová soutěž

Dnes budeme znovu soutěžit s Českým rozhlasem, což znamená, že jeden z vás vyhraje digitální rádio DAB+. Otázka se proto bude týkat programu v jeho stanu. Dnes do něj můžete přijít na podcast *Šeptem*, který vypráví o intimě, sexu a vztazích a tentokrát tematicky propojuje sexualitu a svět filmu. **My se proto ptáme – jakou nejlepší erotickou scénu znáte?** Odpovědi nám pošlete na mail filmovalisty@lfs.cz. Výhra pak bude na jednoho z vás čekat právě ve Stanu Českého rozhlasu od 9. do 11. srpna.

Více informací o vysílání v DAB+ najdete na www.dobadabova.cz

Přísliby barvitého východu

Návštěvníci Filmovky mají letos už po čtvrté možnost vyrazit na sekci Východní přísliby, která přináší čerstvé novinky ze zemí východního bloku. „Zájem o východní tituly je na Filmovce obrovský,“ vysvětluje dramaturgyně sekce Kamila Dolotina. „Lidé cítí, že s postsocialistickými zeměmi sdílíme nejen minulost, ale potýkáme se s podobnými problémy i v současnosti,“ dodává. Mohlo by se zdát, že sekce, kterou spojují jen země vzniku (případně rok) bude působit roztříštěně, podle Dolotiny ale vždycky nakonec filmy společně „téma“ mají. „Když vyberete opravdu nadané režiséry, zjistíte, že dýchají stejný vzduch, že vychází z podobné společenské a historické situace, a tím pádem se v mnohých akcentech navzájem prolínají.“ Při výběru filmů, které na Filmovce uvidíme, je tak pro dramaturgy zásadní, aby film zprostředkoval výlučnou atmosféru a problematiku východoevropského regionu. Roli pak samozřejmě hraje i umělecká kvalita. Stabilitu základnu zemí letos obohatí Jakutsko, sibiřská republika, která je ve světě filmu překvapivě aktivní a kreativní.

„Jde o naprosto autonomní svět, kde se dramaturgické i logické zákonitosti tvoří nezávisle na západní tradici,“ vysvětluje Dolotina. Jakutské filmy jsou přitom díky nízkonákladové produkci jedinými ruskými „indie“ filmy – nejsou totiž závislé na podpoře ruských filmových fondů a tvůrci navíc většinou nemají filmové vzdělání. Do duše země věčného sněhu můžete nahlédnout pomocí snímku *Strášidlo* (2020), který vypráví o nenáviděné i vážené lidové léčitelce. Letošní ročník překvapí taky velkým zastoupením režisérů. Nejvýraznějším snímkem je zřejmě gruzínský *Počátek* (2020), který se měl původně promítat v Cannes, kvůli pandemii si ale nakonec museli diváci na premiéru počkat. Ten vypráví příběh bývalé herečky, které je upřeno právo na sebeurčení, a tak se pomalu propadá do letargie. Východní přísliby toho ale samozřejmě, tak jako každý rok, nabízí mnohem víc. Hojně diskutovaná *Gunda* (2020) Viktora Kosačkovského o bohatém emocionálním životě hospodářských zvířat, *Malmkrog* (2020), který pojem „artový snímek“ posouvá na novou úroveň, nebo komedie *Hlouběji!*

(2020) o režisérovi, který vymění Čechova za pornografii. A mnoho dalších. Barvitě Východní přísliby prostě uspokojí každého diváka.

Jestli vám ovšem nebude nálož východoevropských filmů stačit, máme pro vás dobrou zprávu. „Rozhodli jsme se spojit síly s distribuční společností Film Europe a vytvořit kontinuálně fungující platformu projekcí a besed,“ vysvětluje Dolotina. Jednou měsíčně tak bude možné vyrazit na film z Východních příslibů do pražského kina Edison, náplň bude ale z větší části jiná než na Filmovce.

Tereza Fousek Kroblová

Den s... Janem Jendřejkem, dramaturgem a shipperem českých filmů

Jak vypadá váš běžný pracovní filmovkový den?

Ráno vstanu a běžím na první poradu k technickému scénáři. Poté je porada dramaturgů, a pak řešíme technický scénář. Jelikož na Letní filmové škole pracuji také jako dramaturg, občas mi do toho vleze úvod či beseda s hosty. Dopoledne, když je všední den, je ještě čas komunikovat s distributory, pokud nám zapoměli něco dodat. Poslední léta se ovšem již daří mít všechny filmy připravené před začátkem festivalu.

Kdy nejpozději se k vám dostala kopie před začátkem projekce?

Bývaly časy, kdy kopie dorazila až v den projekce a následující den byla zase odeslána. Extrémem bylo, když jsem pro jednu kopii jel třicet kilometrů do Strážnice. Měli už odpromítané dva kotouče a my jsme potřebovali stihnout začátek našeho programu. S digitalizací a přechodem na DCP se ale tohle už nestává a filmy jsou

u nás v dostatečném předstihu. Jedinou svízeli tak zůstávají přepravní společnosti, které rychlostí a kvalitou svých služeb příliš neoplývají.

Preferujete 35mm, nebo DCP?

Jsem sice staromilec a mám rád projekce z pásů, jsem ale taky neochvějným zastáncem kvality. Před ošuntělou a tisíckrát hranou 35mm kopií tak dávám přednost projekci z digitalizovaného a případně i restaurovaného DCP nosiče.

Který film z letošního programu byste doporučil?

Jelikož se jako dramaturg starám o sekce FAMU history a Češi v zahraničí, ve které letos představujeme režiséra Karla Reisz, tak ty ze svého doporučení kolegiálně vynesám. Proto se hodně těším na projekce filmů Akiry Kurosawy s úvodů Luboše Ptáčka. Přesněji například na film *Žít* (1952), který jsem už takových dvacet let neviděl,

ale kdysi mne uhranul. Těším se na něj na velkém plátně. Z nostalgie a obdivu si také zkusím nenechat ujít *Tucet špinavců* (1967) Roberta Aldriche, který byl letos vybrán do sekce Neznámý vojín.

Jan Bergl

Jarosław Kamiński: Střižna je trochu i terapie

Přední polský střihač Jarosław Kamiński má doma Evropskou filmovou cenu za romanci *Studená válka* (2018) a v telefonu spoustu kontaktů na známé polské i české tvůrce. Pawel Pawlikowski, Małgorzata Szumowska, Agnieszka Hollandová, David Ondříček, Miroslav Krobot – ti všichni s ním chtěli spolupracovat. Na Filmovce se chystá vyprávět o neobvykle složitém vzniku konečného stříhu oscarového dramatu *Ida* (2013), uvádět bude i tři další snímky.

Stejně jako Goran Marković, další letošní host Filmovky, mluvíte i vy díky studiím na FAMU česky. A taky díky mému kontaktu s českou kulturou a domácímu zázemí, moje manželka je totiž Slovenka. Přijímačky na FAMU jsem díky mezistátní dohodě o výměně vysokoškolských studentů dělal v Lodži. V Polsku se tehdy vůbec neučil filmový stříh, stejně jako fotografie, proto jsme jezdili na FAMU. Nějaký český student měl pak studovat v Lodži, ale to se stávalo málokdy, protože byla doba Solidarity a oni se báli k nám někoho posílat.

Vy jste FAMU absolvoval v roce 1987, v roce 1991 jste dokončil doktorát. Jaké to tam bylo během změny režimu? Zvláštní. Celá FAMU se tak trochu zastavila a řešila zásadní problémy s pedagogy – myslím, že na hrané režii skoro nikdo nechtěl. Na konci 80. let už byly podmínky trochu volnější, ale bylo to divné. Třeba můj spolužák z ročníku Zdeněk Tyc měl velké problémy, například za filmové cvičení o vojačkách, ve kterém si dělal randu z armády. FAMU byla v krizi, ale já to moc necítil, hodně času jsem strávil ve střižně. Od třetího jsme zůstali v ročníku jenom dva, takže jsme dost pracovali. To bylo fantastické, vyučil jsem se tak mnohem lépe. Bez FAMU bych nebyl nikdo.

Proč vás zaujal zrovna stříh? To je trochu náhoda. Chystal jsem se jít na přijímačky na režii, ale pořád jsem to nějak odkládal. Musel jsem k tomu natočit film, jenže v té době kromě Solidarity probíhala v Lodži ještě stávka studentů, pak přišlo stanné právo... Teď natočíte film i mobilem, ale tehdy to chtělo kameru, a když jste s ní vylezli na ulici, byli jste hned podezřelí. Nakonec jsem si vymyslel scénář, jako herce jsem použil své spolužáky, jenže jeden mi na natáčení nepřišel. Tak jsem roli hrál já, což byla katastrofa, a jak natáčení skončilo, řekl jsem si, že se na to nehodím a ty přijímačky dělat nebudu. Točili jsme ale v kulturním domě a jeho ředitel se mě na ten film ptal. Takže jsem to musel dokončit. Točili jsme na videopásku bez timecodu a měl jsem slíbené, že to budu moci stříhat v televizi, jenže po stanném právu televize zůstala pod ostrahou a sešlo z toho. Tak jsem to musel udělat sám, v nějakém studiu oděvní školy, ve kterém měli mixážní pult. Měl jsem jednu pásku se sudými záběry, druhou s lichými, celé jsem to musel naplánovat, což bylo strašně zajímavé. Výsledek byl úplně hrozný, ale aspoň nějaký byl. Když jsem si pak přečetl v novinách, že se můžu přes Lodž přihlásit do Prahy na stříh, rozhodl jsem se to zkusit.

Prý jste se o stříhu taky dost naučil ze sledování filmu *All That Jazz* (1979)?

Kdo je Jarosław Kamiński

Narodil se v listopadu 1960 v Lodži. Studoval na tamější polytechnice, stříh vystudoval na FAMU v roce 1987, kde si posléze udělal doktorát (1991) i docenturu (2018). Od roku 1992 učí na polské Národní filmové škole v Lodži. Spolupodílel se na osamostatnění tamní katedry stříhu, v jejímž vedení z časových důvodů letos v září končí. Zakládá polskou asociaci střihačů. Je členem Polské filmové akademie, Evropské filmové akademie i americké filmové akademie. Získal několik polských filmových cen Orel, ocenění z festivalu polských filmů v Gdyni i Evropskou filmovou cenu. Podílel se na českých projektech *Skleněný pokoj* (2019) a *Zátopek* (2021), nyní pracuje na snímku *Šnajdr*, stříhat má i *Lesního vraha*, novinku Radima Špačka v produkci Zdeňka Holého.

Ten jsem skutečně viděl asi čtyřikrát, stříh je v něm dost znatelný, spousta různých postupů je tam na stříhu postavených. Já o něm jinak nevěděl víc než běžný filmový fanda, střihač stůl jsem viděl jen na fotce. Když jsem přijel do Prahy, byl jsem nemehlo.

Což teď určitě nejste. Mezi vaše nejlepší filmy patří ty Pawla Pawlikowského, který je známý tím, že své záběry dlouho aranžuje. Jaký je ve střižně?

Pawel si sám píše scénáře, ale moc jim nevěří, říká, že scénář snese všechno. Proto by nejraději pracoval ve střižně paralelně s natáčením. To se nám podařilo u *Studené války*, která se chronologicky i točila. Den po konci natáčení jsme už měli první verzi.

U *Idy* se to nepodařilo, a navíc natáčení přerušil sníh, který zůstal ležet až do dubna. A během toho času jsme ten film totálně předělali. Na Filmovce o tom budu mluvit víc.

Sledujete ohlasy na vaše filmy? Kolem *Idy* byla v Polsku docela kontroverze.

To byla politická věc. *Ida* se dostala do kina i do televize a problém to nebyl. Ten vznikl, až když za dva roky vyhrál někdo volby, a začal z toho dělat vědu. Podobně narazil třeba Václav Marhoul, když se snažil na *Na barvené ptáče* (2019) získat v Polsku grant.

Jak moc s vámi režiséři probírají významy svých filmů?

To se teď taky mění. Před příjezdem do Hradiště jsem doma seděl nad *Šnajdrem*, kterého teď Miroslav Krobot točí v Olomouci. Já se mnohem víc o materiálu dozvím, když si ho už nějak postřihám. Často jsou ty první věci blbě, ale spousta práce už tak máte za sebou. Ve střížně se o těch významech tolik nebavíme, už je jasné, jestli to funguje, nebo ne. Když si ale režiséři sami píšou scénář, ví, co jejich postavy dělají, i když obyčejný divák to nemusí poznat. V tom je moje úloha, abych zdůraznil, že to nefunguje, že na to musíme jinak, aby ten význam byl patrný. Ale víc se o významech bavíme u scénáře. Pokud je o čem se bavit a nejde o nějakou žánrovku.

Vidíte rozdíl v přístupu mezi českými a polskými režiséry?

Teď už tolik ne. Česká kinematografie dlouhou dobu kladla větší důraz na techniku, řemeslo. Postupně ten rozdíl zmizel. Poláci hodně točí, a to i v zahraničí, zároveň se dost zahraničních projektů dělá i u nás. Já jinak rád poznávám nové lidi a pořád bych někde jezdil. Na LFŠ se hraje třeba *Listopad* (2017) od Estonce Rainera Sarneta, kterého jsem předtím vůbec neznal. Když film podpořilo jako minoritní koprodukcí Polsko, musel si vybrat nějakého polského střihače a díky *Idě* ho napadlo moje jméno.

K některým režisérům se ale vracíte.

Třeba k Małgorzatě Szumowské, s níž jste stříhal *Další jehňátko* (2019) a *Sněžit už nikdy nebude* (2020). Jaká je spolupráce s ní?

Známe se už ze školy. Když dělala přijímačky, už jsem tam pracoval. A když se s někým tak dobře znáte, je to jiné, hodně kreativní, máte velkou svobodu. U ní je důležitý i její kameraman Michał Englert, teď už spolurežisér. Stříháme ve třech, vlastně ještě i s mojí bývalou studentkou. To je dobrá spolupráce. Teď zrovna budeme dokončovat film s Naomi Wattsovou, který se odehrává v horách.

S režisérkami pracujete celkem často. Liší se to nějak od práce s muži?

Je to klidnější, mají menší ego. Ve střížně trávíte s někým třeba tři měsíce, je to trochu i terapeutické místo. Každý režisér, který přijde z placu, má pocit, že se spousta věcí nepovedla. První týden tak bývají trochu bolestné, než přijde na to, jak to udělat nějak jinak. V tom mu pomáhá střihač. Ale taky se ve střížně furt kecá. Trochu pracujeme, trochu pijeme káféčko, trošku si děláme

Každý režisér, který přijde z placu, má pocit, že se spousta věcí nepovedla. První týden tak bývají trochu bolestné.

srandu a trochu mluvíme o životě. De facto je to o vztahu. A čím zajímavější člověk s vámi sedí, tím zajímavější je to práce. To už je ten film trochu druhotný. Bylo by dobré, kdyby se taky podařilo, ale nejzajímavější je vztah, který spolu s režisérem máte.

Stalo se vám někdy, že jste si nesedli?

Jo, ale dotáhli jsme to do konce. V době olympiády v Pekingu jsme s jedním režisérem dlouho bojovali – ne spolu, ale ten film nám nějak nešel. On napsal scénář, bylo to o nějakém boxerovi a byl přesvědčený, že se film snadno postřihá, jenže pak byl dlouhý nebo to bylo moc samozřejmé nebo tam byly tautologické scény... Velmi často se ve střížně mění struktura oproti scénáři.

Jak pak řešíte, když to nejde? Prý materiál používáte filmařům, kteří o něm nic neví.

To funguje. Mám docela vyspělé studenty ve čtvrtém ročníku, takže ve fázi, kdy ne-

vím, co si o tom mám myslet, jim udělám projekci. Což je obvykle tak po měsíci a půl intenzivní práce – v tu chvíli nemáte ani ponětí, ve kterých místech to funguje a ve kterých ne. A potřebujete něčí hodnocení.

Kde vlastně nejčastěji pracujete?

Doma mám střížnu, místnost v podkrovní. V Polsku se všechna audiovizuální tvorba soustředí ve Varšavě, což je 120 kilometrů od mého bydliště, asi hodina po dálnici. Jezdím tak do práce každý druhý nebo třetí den, něco pak dělám doma. Stříhám často ale i v zahraničí. Nevím ovšem, co bude v postpandemickém světě. Všechno se trochu změnilo, spousta věcí se stříhala na dálku. U jednoho filmu jsme s režisérkou strávili spolu ve střížně možná deset dní. Nejdřív měla covid ona, pak já, potom se zase nedalo pracovat společně. Takže jsme spolu mluvili po Skypu. Ten ale úplně nefungoval, když jsem jí třeba něco pouštěl, slyšela to zpomaleně. Ovšem technika se vyvíjí, takže si myslím, že za chvíli to bude jednodušší.

Na co se těšíte na Filmovce?

Já už se domlouvám na účasti asi třetí rok, ale jak víte, filmaři o prázdninách hodně pracují. Věděl jsem, že letos už bych neměl odmítnout. Děni na LFŠ jsem sledoval na dálku a vím, že tu je spousta mladých začínajících lidí, což je moc fajn. Chystám se i do Karlových Varů na premiéru *Zátoka* (2021), pak pojedou do Prahy za Krobotem a už budeme stříhat jeho *Šnajdra*. Tenhle rok jsem měl nabitý červen, pracoval jsem na dvou projektech zároveň. Ale teď už jsem přes měsíc de facto bez práce, což je pro mě fajn, protože se mi to stává málokdy. Na podzim mě čeká spousta zahraničních filmů, hlavně těch českých.

Iva Přivřelová

Program

Pondělí 09.08.

	čas time	místo place	název title	sekc section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	08:00	Reduta 1	V sobotu večer, v neděli ráno	C	úvod: Jan Jendřejek	89	Velká Británie	1960	✓	
●	08:30	Slovácké divadlo	Rašómon	Hi	úvod: Luboš Ptáček	89	Japonsko	1950	✓	
●	09:00	Kino Hvězda	Únor	S	úvod: Kamila Dolotina	125	Bulharsko, Francie	2020	✓	
	09:30	Klub kultury 2	Inspirativní přístupy k filmové a audiovizuální výchově	IP	host: František Topinka, Martina Voráčková, Pavla Šnajdarová, Jan Kroutil, Lukáš Novotný, Jan Kroutil (Aeroškola)	120				
	10:00	Respekt stan	Od VHS kazet ke streamingu a zase zpět	OP	host: Jindřiška Bláhová, Jiří Fligl, Antonín Tesař	90				
●	10:00	Sportovní hala	Akumulátor 1	C	úvod: Aleš Říman	102	Česká republika	1993	✓	
●	10:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	10:00	Dětský/literární stan	Free Cinema uvádí: Malí fotografové	DP		120				
●	10:30	Slovácké divadlo	Fantomas III: Mrtvý, který zabíjí	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš	90	Francie	1913	✓	
●	10:30	Klub kultury 1	25 let nevin	S	úvod: Maciej Gil	116	Polsko	2020	✓	15+
●	11:00	Reduta 1	El Negro	Ho	host: Sergio Castro San Martín	90	Chile, Francie	2020		
●	11:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	11:30	Stan ČRo	Poslech rozhlasových her a podcastů s Českým rozhlasem I	PCR		210				
●	11:30	Kino Mír	FAMU History: Hanák + Havetta	C	úvod: Jan Jendřejek	105	Československo			
●	12:00	Kino Hvězda	Epilog lásky	A	úvod: Jan Jílek, Silvie Suchnová	89	Velká Británie	2020	✓	
	12:00	Klub kultury 2	Film morálního neklidu jako element nezávislé kultury lidového Polska	OP	host: Dobrochna Dabertová	90				
	13:00	Klub kultury 3	Experimentujte s lightboxem!	DP	host: Pavla Šnajdarová	120				
●	13:00	Slovácké divadlo	Vrchní, prchni	Ho	host: Zdeněk Svěrák	85	Československo	1980		
●	13:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
●	13:30	Sportovní hala	Tři zločinci ve skryté pevnosti	Hi	úvod: Luboš Ptáček	139	Japonsko	1958	✓	
●	14:00	Klub kultury 1	Okupace	C	host: Michal Nohejl, Cyril Dobrý, Pavel Neškudla, Julie Žáčková	92	Česká republika	2021	✓	15+
●	14:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	14:00	Respekt stan	Kde je zakopaný scénář?	PR	host: Michal Reitler, Barbora Námerová, Tereza Brdečková, Vratislav Šlajer, Jindřiška Bláhová	90				
	14:00	Slovácké divadlo	Afghánistán očima vojenského kaplana ze země i vzduchu	DP	host: Vašek Müller, Kamil Vícha	30				
	14:00	Klub kultury 2	Mluvíme o klimatu, protože je to třeba!	OP	host: Michal Berg, Josef Šedlbauer, Kateřina Velišková	90				
●	14:30	Reduta 1	Andělé v Americe (epizoda 1: Milénium se blíží: Špatná zpráva)	S	úvod: Klára Feikusová, Jana Jedličková, Ondřej Kazík	66	USA	2003	✓	18+
●	15:00	Kino Mír	Cinema16 C	PS	úvod: Ondřej Moravec	68	Belgie, Dánsko, Francie, Kanada, Polsko		✓	
●	15:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	15:00	Dětský/literární stan	CinEd uvádí: Přetoč Lumiéry!	DP		90				
	15:30	Stan ČRo	První povídkový podcast Českého rozhlasu Vltava a Dana Bártý Nevinnosti světa	PCR		60				
●	15:30	Kino Hvězda	Kabinet voskových figur (hudba: Fedor)	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš, Viktor Palák	81	Německo	1924	✓	
●	16:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	16:00	Klub kultury 3	Poznejte filmové žánry netradičně	DP	host: Martina Voráčková, Michaela Dušková	120				
	16:00	Respekt stan	Zóna Inspirace s Hradeckým slunovratem: O životě v přítomnosti	OP	host: Anna Hogenová, Markéta Johnová	90				
	16:30	Klub kultury 2	Lekce filmu podle Sergia Castra San Martína	OP	host: Sergio Castro San Martín	90				
●	16:30	Slovácké divadlo	Let Fénixe	Hi	úvod: Michael Málek	147	USA	1965	✓	
●	17:00	Sportovní hala	Chicuarotes	S	úvod: Jan Jílek	95	Mexiko	2019		15+
●	17:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
	17:00	Stan ČRo	Sedmé nebe Moniky Načevy s Jáchymem Topolem	PCR	host: Monika Načeva, Jáchym Topol	60				
	17:30	Dětský/literární stan	Ivana Myšková & Vratislav Kadlec: Umění povídky	DP		60				

Program

Pondělí 09.08.

	čas time	místo place	název title	sekc e	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age
●	17:30	Klub kultury 1	Ida	Ho	host: Jarosław Kamiński	79	Polsko, Dánsko	2013		
●	18:00	Reduta 1	Exkurze aneb Historie současnosti	PS	host: Jan Gogola ml.	82	ČR, Slovensko	2015		
●	18:30	Kino Mír	Sladké sny	C	úvod: Jan Jendřejek	115	USA	1985	✓	
	18:30	Kolejní nádvoří	Srednusha & Bukowicz (PL)	DP		90				
	18:30	Stan ČRo	Šeptem	PCR	host: Bára Šichanová, Jana Jedličková	60				
	19:00	Reduta 2: VR Cinema	Brejlando: Elefantazie (Divadlo ABC)	DP		60				
●	19:00	Kino Hvězda	Nejistá sezóna	Ho	host: Zdeněk Svěrák	88	Československo	1987		
	19:00	Foyer kina Hvězda	Za školou s Iyou Hejlíčkovou a Michalem Šaškem	OP	host: Iva Hejlíčková, Michal Šašek	60				
●	20:00	Slovácké divadlo	Vábení sirén	Ho	host: Jarosław Kamiński	89	Polsko	2015	✓	15+
	20:00	Stan ČRo	Talkshow Čelistí Radia Wave	PCR	host: Olmo Omerzu a další	90				
	20:00	Vinný stan Smetanovy sady	Hornácká muzika Petra Mičky	DP		240				
	20:00	Respekt stan	Slam Poetry Masters	DP		135				
●	20:30	Sportovní hala	Tělesná stráž	Hi	úvod: Luboš Ptáček	111	Japonsko	1961	✓	15+
●	21:00	Klub kultury 1	Slow West	A	úvod: Iva Hejlíčková	84	Nový Zéland, Velká Británie	2015	✓	15+
●	21:30	Reduta 1	Agónie – konec Rasputina	PS	úvod: Kamila Dolotina	138	SSSR	1981		15+
●	22:00	Letní kino Smetanovy sady	Světáci	L		99	Československo	1969		
	22:00	Stan ČRo	Četba s hvězdičkou: Autorské čtení J. Topola – Hořící kůlna	PCR	host: Jáchym Topol	30				
	22:30	Respekt stan	RetroPárty!	PR		120				
●	22:30	Kino Hvězda	Souboj se smrtí	S	host: Samantha Bifidus, Jíra Fostrá	77	USA	1990	✓	15+
●	23:00	Letní kino Kolejní nádvoří	Fénix	A		98	Německo	2014	✓	
●	23:30	Slovácké divadlo	Předtanečník	Hi	úvod: Dobrochna Dabertová	104	Polsko	1977		
●	23:30	Sportovní hala	Toulavý pes	Hi	úvod: Luboš Ptáček	123	Japonsko	1949	✓	
	23:30	Klub Mír	Radio Wave v Míru: Valsorai Koxoy & Brigitte Noir	DP		270				
●	23:59	Klub kultury 1	S polibkem přijde smrt	Hi	úvod: Michael Málek	105	USA	1955	✓	

Program

Úterý 10.08.

●	08:30	Slovácké divadlo	Krvavý trůn	Hi	úvod: Luboš Ptáček	110	Japonsko	1957	✓	15+
●	08:30	Reduta 1	Barevný sen	C	úvod: Iva Hejlíčková	74	Česká republika	2020	✓	
●	09:00	Kino Hvězda	Drazí soudruzi	S	úvod: Kamila Dolotina	120	Rusko	2020		15+
	09:30	Klub kultury 2	Proč a jak spolupracovat se zahraničními partnery?	IP	host: David Čeněk, Anna Bartošková, Mikołaj Góralik, Adéla Mrázová, Terezie Křížkovská	120				
	10:00	Stan ČRo	Vizitka	PCR	host: Jan Prušinovský, Jan Jankovský, Hana Slívová	60				
●	10:00	Sportovní hala	Amatér	Hi	úvod: Dobrochna Dabertová	117	Polsko	1979		
●	10:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 1 + interaktivní VR	S		30			✓	
	10:00	Dětský/literární stan	Herecký workshop: Princ Bajaja	DP		120				
	10:00	Respekt stan	Videoarchiv – archivní péče o audiovizuální díla	PR	host: Martin Blažiček, Lujza Kotočová	90				
●	10:30	Klub kultury 1	Jako jed	Ho	host: Zdeněk Svěrák	76	Československo	1985		
●	11:00	Slovácké divadlo	Fantomas IV: Fantomas kontra Fantomas	Hi	úvod: Radomír D. Kokeš	61	Francie	1914	✓	
●	11:00	Reduta 1	Alchymická pec	C	host: Jan Daňhel	117	Česká republika, Slovensko	2020		
●	11:00	Reduta 2: VR Cinema	Galaxie imaginace: 360° VR filmy 2 + interaktivní VR	S		30			✓	
●	11:30	Kino Mír	Morgan, případ zralý k léčení	C	úvod: Jan Jendřejek	97	Velká Británie	1966	✓	
	11:30	Stan ČRo	Poslech rozhlasových her a podcastů s Českým rozhlasem II	PCR		60				
●	12:00	Kino Hvězda	Persona non grata	A	úvod: Jan Jílek, Silvie Suchnová	91	Dánsko	2021	✓	15+
	12:00	Respekt stan	Co dělat, když Netflix vítězí: Proměny diváků během pandemie a po ní	PR	host: Jiří Flígl, Ondřej Pavlík, Marek Hovorka, Jindřiška Bláhová	90				
	12:00	Klub kultury 2	Santa trinita slovenského filmu	OP	host: Václav Macek	90				

07

Všecký program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.

O odmítání rolí i nutnosti psychohygieny

Potřetí přijely na Filmovku Girls in Film, respektive spoluzakladatelka této platformy, která podporuje a prezentuje ženy v českém a slovenském filmu – Julie Žáčková. Po dvou debatách zaměřených na ženy za kamerou si tentokrát pro Respekt stan připravila diskuzi s ženami před kamerou. Do Hradiště proto pozvala tři mladé herečky: Anitu Krausovou známou ze série *Pustina* (2016), Martinu Babišovou, která je momentálně v kinech k vidění v komedii *Shoky & Morthy: Poslední velká akce* (2021), a Elizavetu Maximovou nominovanou na Českého lva za minisérii *Herec* (2020).

Panelistky se nejdřív shodly na tom, že obdivují herečku Kate Winsletovou, pak se debata stočila k výběru či odmítání projektů. „U nás se sice točí hodně, ale pestrost tu moc velká není,“ postěžovala si Krausová na omezenou nabídku zajímavých ženských rolí. Podle Babišové ženské postavy v českých filmech většinou stále stojí v pozadí mužů a samy o sobě moc zajímavé nejsou.

Pro Krausovou je pro přijetí role zásadní, pokud cítí, že jí režisér či režisérka nechá prostor pro dialog s postavou. Všem také záleží na spolupracovnících. Odmítání se ale prý v Česku moc nenosí. „Když jsem odmítla roli, protože jsem toho měla moc a nemohla bych se další práci věnovat na 100 %, bylo mi to vyčteno. S tím, že správný herec zahraje vše a vždy,“ vzpomínala Babišová. Pokud však herec nic neodmítá, může snadno zapadnout do nějaké škatulky. „Proto stojí za to počkat nebo si vymyslet něco svého. Já třeba dost šetřím s ruskojazyčnými rolemi,“ vysvětlila Maximová, která pochází z Ruska a rusky i plynule mluví.

Podle Krausové se taky v Česku málo dbá na hercovu psychohygienu. „Člověk potřebuje mít nějaký proces na zbavení se negativních emocí, třeba po nepovedeném castingu, kde na vás byl někdo hnusný. To pak přijdu domů a začnu všechno relativizovat s tím, že nic nemá smysl,“ svěřila se. Ona sama používá tzv. přechodové rituály – po představení si vždy například musí sundat kostým, dát si sprchu a převléct se do civilních šatů, aby se z role stala zase Anita. „Proto nechci v práci nosit vlastní oblečení,“ dodala.

Iva Přivřelová

Expresionismus žije!

Historik a teoretik Radomír D. Kokeš v Klubu kultury představil slavnou etapu rané kinematografie známou jako německý expresionismus a rovnou i pomohl zbourat některé mýty, jež se kolem něj stále předávají. Ačkoli expresionismus patří mezi nejznámější směry 20. století, nejednalo se o vyložené jednotné hnutí a spoustu fanoušků možná nepotěší ani fakt, že hlavní motivací k takto originální tvorbě byl jednoduše výdělek.

Lidé za války hojně chodili do kina, ovšem jen na německé filmy. Těžká doba první světové války totiž vedla v německých kinech k zákazu filmů z USA i dalších nepřátelských zemí. Po skončení války pak vzhledem ke krutým poválečným reparacím nemělo smysl šetřit peníze, a tak se investovalo – a to i do filmu.

„Německý expresionismus patří mezi komerční avantgardní hnutí. To znamená, že těžil ze systému, nepodíval jej a vydělával peníze,“ překvapil Kokeš v rámci svého historického ponoru. Avantgardní jádro nebylo obklopeno společenskými cíli, proto je trochu zavádějící vůbec hovořit o hnutí: „Expresionismus nepředepisoval témata, je to převážně styl.“ Kupříkladu na začátku produkce slavného *Kabinetu doktora Caligariho* (1920) stál společensko-kritický scénář, satira na zkorumpovanou a pravidly svázanou společnost. Výsledek mohl vypadat zcela konvenčně, ale ikonické stylistické volby z něj učinily legendární mix hororu, sci-fi a kriminálky.

Měnící se ekonomická situace v průběhu 20. let vedla ke konci expresionismu, jenž byl nahrazen jinými, jasněji definovanými hnutími. Jeho následníci jako *kammerspiel* či *Nová věcnost* také vycházely z avantgardních kořenů, ale navíc obsahovaly i politickou ideu, společenskou angažovanost. „Dnešní filmy dosahují silného výrazového prostředku v návaznosti na expresionistickou tradici, a to především v žánru hororu,“ neopomněl Kokeš zdůraznit, že expresionistický styl se od filmového mainstreamu odchyloval už v době svého vzniku – a ani po století od svého vrcholu nás jeho specifika nepřestávají fascinovat i znepokojovat.

Mojmír Sedláček

Kdo z nás je normální?

„Normalizace bývá často popisovaná jako bezčasí a šed, skutečnost ale byla mnohem barvitější,“ prohlásil hned na úvod přednášky jeden z archivářů ČT Jakub Hošek. Spolu s Jakubem Adamusem zkoumají v reportážích Československé televize propagandu a reprezentaci světa normality a nenormality, kterou tvoří především subkultura.

Koncept normality, tedy toho běžného a správného životního stylu, se na obrazovkách konstruoval anketami s lidmi „z lidu“ nebo oslavnými reportážemi. Pořady se ale nebyly být i kritické – jedna reportáž tak pátrala po původu špinavých ulic, další o brigádách socialistické práce zase nechala zaznít i kritiku přesčasů. I takové, byť třeba nezáměrné popíchnutí režimu jen ukazuje propastný rozdíl mezi představou, oficiálním obrazem a realitou.

Normalita se ale projevovala i při reprezentaci zábavy, především oblíbených diskoték. I tahle neškodná zábava se tak využívala k propagandistickým účelům – těžko ovšem říct, zda byly mléčné diskotéky pořádané státní mlékárnou, na kterých se místo „mnohem dražších toniků a džusů“ nabízelo mléko a jogurty, skutečně tak populární, jak tvrdila reportáž. Překvapivé je, že za normální byl považován skateboarding, subkultura principiálně protisystémová. Bylo to proto, že na rozdíl od východního Německa nad ním převzal záštitu SSM a po vítězství Ludka Váší na závodech ve Vancouveru 1986 začal režim cítit zisk medailí – už tehdy se totiž uvažovalo o zařazení skateboardingu mezi olympijské sporty.

Nikoho nepřekvapí, že nepřítelem číslo jedna byl underground. „Na tomto obskurním festivalu bylo všeho moc – přátel, oplzlostí, urážek i piva,“ popisoval reportér svatbu Magora Jirouse s tím, že hudební produkce byla natolik odpudivá, že kameraman prostě odešel domů. Podobný osud měli i pankáči, hooligans („anonymita, agresivita, alkohol – to je to, co je spojuje“), nudisti (od roku 1983 přitom nebylo nutné mít u vody „vhodný koupací oděv“) nebo kulturisti. Právě na jejich mediálním ukázkách se podle Hoška a Adamuse ukazuje střet normality a nenormality. Zatímco spartakiáda jako reinterpretace kultu těla prostřednictvím kolektivního anonymního výkonu byla žádoucí, individualistická kulturistika byla pro režim problematická.

Tereza Fousek Krobová

Mrazivá síla polských filmů

Na Filmovce mají letos diváci možnost zajít na film 25 let nevinny (2020), který je součástí projektu Made in Poland. Dramaturg Petr Vlček vysvětluje, jak filmy do projektu vybírá i proč se vyplatí jet na festival Kino na hranici.

V čem spočívá projekt Made in Poland?

Je to výběr tří nových polských snímků, které uvádíme na podzim v klubech. Za ty roky jsme totiž zjistili, že filmy z Polska mají silnou odezvu, a klubisté se ptali, jak se k nim můžou dostat. To nás vedlo k myšlence, že bychom mohli udělat minidistribuci výlučně pro filmové kluby. Letos už to děláme potřeť.

Jaké filmy jste letos vybral a proč?

Mám seznam filmů, které bych chtěl v distribuci mít a do toho pak vstupují distribuční možnosti – třeba cena nebo fakt, jestli na to distributoři vůbec přistoupí. Je to přece jen dost nezvyklý typ spolupráce, protože kupujeme pouze pár projekcí. Vždycky se snažím, aby bylo z čeho vybírat, stanovím si proto tři typy filmů, do kterých se snažím

trefit. První je nějaký klasický arthouseový film. Letos je to snímek *Co nejdále odtud* (2020) o cestě za dospíváním i rodinnou minulostí. Vždycky chci mít ve výběru taky něco trochu experimentálního, a to jsou letos *Marjáňky* (2020). Popisují výsostně ženské téma klimakteria, o kterém se příliš často netočí. Navíc vždycky chci, aby tam byl někdo debutující a to *Marjáňky* splňují. Pak tam musí být vždycky mainstreamový, divácky atraktivní film. To je letos *25 let nevinny* (2020), částečně životopisný snímek o klasickém tragickém osudu. Na ten mohou vyrazit i návštěvníci Filmovky.

Projekt Made in Poland funguje ve spolupráci s Kinem na hranici. Co je to za festival?

Odehrává se v Českém i Polském Těšíně, tedy ve dvou státech najednou. Zaměřuje se na českou a polskou tvorbu, ale nabízí i slovensko-maďarský appendix visegrádských zemí. Není to soutěžní festival, podobně jako na Filmovce mají různé retrospektivy věnované rozmanitým autorům nebo tématům. Vznikl v 90. letech díky nadšení Poláků z českých filmů a dodnes tam tak jezdí víc Poláků než Čechů. Projektem tak chceme nalákat klubisty, aby na festival jeli.

Co mají Poláci rádi na českých filmech a co Češi na těch polských? V čem jsou obě kinematografie specifické?

Pro běžného polského diváka je v případě českých filmů na prvním místě humor, odstup a nadsázka. Občas se smějí i na místech, kde by se Čech už nesmál, a jsou až příliš nekritičtí. K filmu i kultuře. Češi na polských filmech asi obdivují sílu, kterou působí. Byť to někdy samozřejmě sklouzne k patetismu, polské filmy často důrazně udeří na emoce. Příběhy, ať už ze života, nebo fikční, jsou podány až s mrazivou silou.

Tereza Fousek Krobová

Industry program: Udělej si sám (třeba hru)!

Industry program letos na Filmovce už počtvrté nabízí možnost vyzkoušet si neobvyklé filmařské techniky. Terezie Křížkovská a Adéla Mrázová z Národního filmového muzea (NaFiMu) pořádají praktické dílny a diskuze o tom, co zrovna frčí v audiovizuální výchově.

Co jste si pro návštěvníky Filmovky letos připravily?

Ukážeme, jak se dají do praxe audiovizuální výchovy zapojit počítačové hry, netradiční techniky animace nebo třeba green screen. Každý si může přijít vyzkoušet, jaké to je stát se akčním hrdinou a nechat se nakličovat do filmu, nebo si zkusit vytvořit vlastní jednoduchou počítačovou hru. Dopolední diskuzní panely se zaměří na sdílení zkušeností s vedením těchto programů, ale také na to, jakou roli hrají v oboru projekty zahraniční spolupráce.

Dokážete v jedné větě popsat, v čem Industry program spočívá?

Industry je příležitostí pro všechny, kteří se zajímají o filmovou a audiovizuální výchovu. Jednou do roka se mohou potkat a sdílet

své projekty a zkušenosti, a to nejen během debat, ale také praktických ukázek českých i zahraničních odborníků. Baví nás, že Industry program je otevřen pro všechny návštěvníky Filmovky.

V čem je váš Industry program jedinečný?

Reakce bývají skvělé, a to je pro nás velkou motivací. Industry program prokázal, jak přínosné je pro lektory, učitele, kinaře a další lidi, kteří se věnují filmové výchově, sdílet navzájem své zkušenosti a ukazovat si, co a jak dělají. Navíc do toho zapojují i běžné návštěvníky festivalu. Tím se náš Industry program nejvíce odlišuje od jiných akcí v oboru, které jsou většinou jen o teoretických prezentacích bez praxe.

Co je nového v NaFiMu? A jaké akce plánujete?

Na podzim budeme otevírat novou část muzea, ve které, jak už je u nás v NaFiMu zvykem, si návštěvníci vyzkouší práci s filmovým materiálem. Tentokrát se budeme věnovat střihu. Také plánujeme do stávající expozice muzea zapojit rozšířenou realitu, která umožňuje nejen znásobit vzdělávací účinek některých exponátů, ale je pro nás také unikátní příležitostí, jak zapojit interaktivitu novým způsobem.

Tereza Fousek Krobová

Zahubme v sobě maloměšťáky

Pamatujete časy, kdy se filmová zábava na večer hledala v regálech videopůjčoven?

Letošní sekce půlnočních delikates je připomíná výběrem obskurních žánrových filmů, jejichž tvůrcům sice často chyběly finanční prostředky i talent seriózních filmařů, bohatě je však vyvažovali svým zápletem pro věc. Dostatečně výmluvné jsou už jen názvy jednotlivých titulů: Vetřelcátor (1989), Soubor neteplých smrtí (1990), Noční můry jak od maminky (1981).

Většina festivalové tvorby se snaží předat určité poselství a hodnoty, má nás přimět na chvíli se usebrat. Výše zmíněné počiny jsou jejím pravým opakem. Nevyžadují koncentraci, ale vyvolávají smích. Někdy se můžeme škodolibě uchechtnout diletantství „umělců“, kteří tato díla zplodili, čekejme však protiútok jejich mocnou zbraní – ironií a sebereflexí. Praktické efekty, pomocí kterých dokázali zinscenovat leccjaké hrůzy, jsou nadto bez nadsázky pozoruhodné. A zasmát se jim poté, co v sobě zahubíme ty maloměšťáky, kteří nám říkají, nad čím bychom měli ohrožovat nos, je nesmírně očištné.

Jan Bergl

Zpátky ke kořenům

Dnešní výlet z doporučení Filmových listů má všechno, co má správný výlet mít: začátek v rozpáleném městě, ze kterého člověk chce na chvíli utéct, nádhernou krajinu a dost velký kopec na to, aby měl cyklista pocit, že něco ujel, ale ne tak velký, aby se skutečně unavil.

Trasa vás z Hradiště vyveze do Starého Města k Památníku Velké Moravy, kde se můžete denně od 9:00 přesvědčit o tom, že jste nepřijeli jen na filmový festival, ale i na místo, kde jsou hluboko zapuštěné kořeny našich dějin. Nesvědčí o tom jen četné archeologické nálezy (lokalita „Na Valách“ je s 2 000 hroby největší nekropolí Velké Moravy), ale i třeba bazilika ve Velehradě, která je nejvýznamnějším poutním kostelem v Česku.

Z buchlovického náměstí Svobody, což je další zastávka, se pak nebojte udělat pár kroků navíc a dejte ulevit nohám v zámecském parku. Každý z jeho 19 hektarů stojí za vidění, a pokud jste se k zámku nevydali cíleně, budete překvapeni. V malém městysu vedle Uherského Hradiště člověk takovou nádhru nečeká.

Posledních pár kilometrů je už jen příjemným sjezdem do kavárny Kafec U Komína (podrobněji si o ní můžete přečíst v dnešních tipech na restaurace), jejíž návštěva je sice nepovinná, ale nabídka natolik lákavá, že pokud se rozhodnete ji pro dnešek vynechat, příště si zavoláte o rezervaci. Lítost vám totiž jinak nedá spát.

Vojtěch Dvořáček, ČTK

Od Mlýna přes krásné dorty až ke Komínu

Pokud vám na vyjíždě vyhládne, nezaufejte. Na Velehradě stojí za návštěvu restaurace Hotelu Mlýn poskytující sortiment české, moravské a mezinárodní kuchyně. Pochutnat si můžete na české klasice v podobě valašské kyselice, ale i na exotickém kari s jasmínovou rýží. Pro sladkou tečku zamiřte do cukrárny ve francouzském stylu Titique – Jako doma. Zaujme vás především krásnými dorty, slanými i sladkými koláči a zákusky. Ceny jsou sice vyšší, ale odpovídají kvalitě.

V Buchlovicích navštivte Restauraci u Buchlovského zámku. Vybírat můžete ze

specialit na grilu, zabijačkových pochutin a také ze středomořské kuchyně. Od zámku se restaurace nachází co by kamenem dohodil, a disponuje velkou zahrádkou a širokou nabídkou vín z místní vinotéky. V létě se v restauraci každý den griluje.

Při návratu do Hradiště doporučujeme zavítat do Kafecu U Komína na Moravním náměstí hned vedle cyklostezky. Připlout můžete také na lodi po Baťově kanále. V nabídce jsou vejce na všechny způsoby, sladké a slané vafle nebo třeba salát s roastbeefem. Snídaně podávají od osmi do jedné, takže si nemusíte nařizovat budík. Osvěží vás domácí limonády nebo ledová káva na šest způsobů.

Žaneta Levíčková, ČTK

Sady & chill

Kdyby náhodou z celého Uherského Hradiště zbyly jen Smetanovy sady, návštěvníci Filmovky by to ani nepoznali. Je tu všechno, co potřebují ke svému festivalovému životu. A to nejen filmové projekce nebo stánky s jídlem a pitím. V podstatě se tu můžete i obléct, nakoupit nějaké knihy a večer se na party zresetovat, abyste další den měli v hlavě místo na další příval filmovkových vjemů.

Park, který byl navržen v 19. století podle plánů zemského zahradníka Augustina Siebecka, vás ochrání před horkem i deštěm a můžete v něm narazit třeba i na cimbalovku. V Uherském Hradišti se mu prý neekne jinak než „ten“ park. A ještě aby ne, už od konce předminulého století slouží jako tradiční místo, kam se vydávaly měšťanské rodiny na nedělní výlety. A opravdu hodně se toho ve Smetanových sadech děje i teď. Přímo v parku je kino a klub Mír, kino Hvězda, Sportovní hala a stany České televize, Respektu a Českého rozhlasu.

No a co jídlo a pití? Hned proti kinu Mír naleznete stánek, který prodává domácí pomazánky na čerstvém chlebu. Kromě klasické škvarkové tu nabízí i brynzovou nebo domácí hummus. Jestli si spíš chcete dát typickou festivalovou pochoutku, langoše, tak jsou Smetanovy sady opět správná volba. Kromě obrovského množství stánků s pívem všech druhů a chutí stojí za zmínku Kafekára. Pokud máte chuť na nějakou „dobrou brazilskou kávu“, můžete si dát například kávu „od Žida“ či „od Ježibaby“. Přímo v parku najdete také Slováké muzeum, které se návštěvníkům poprvé otevřelo po roce 1931. Avšak pak historie muzeu příliš nepřála. V srpnu roku 1944 muselo být zavřeno a exponáty ukryty před nacisty. Část sbírky tak skončila na Velehradě a část byla zazděna ve sklepních místnostech. Muzeum se znovu otevřelo až v roce 1946.

Přístup do Infobanky ČTK

Přístup do Infobanky ČTK

Jméno: LFS

Heslo: 47.filmovka

Platnost přístupu:

06. 08.–12. 08. 2021

Kromě stálé výstavy můžete v muzeu navštívit i doprovodný program Letní filmové školy. Od soboty 7. 8. tu vystavuje filmový architekt Jan Vlček.

Na okraji parku najdete také Slovákou budo – budovu s frontonem nad dveřmi, který je zdobený slováckými ornamenty. Budo vznikla v roce 1937 jako replika lidového obydlí, a je tak skvělým místem, kde člověk může nasát pravou slováckou atmosféru.

Sady nezklamou ani večer, kdy u místního altánu najdete DJs. A pokud vás nějaký film opravdu vyčerpá, není od věci si v parku roztáhnout deku a jen tak si lehnout a vydechnout. Prostě sady & chill.

Alena Harciníková, ČTK

Včera proběhla slavnostní vernisáž výstavy Olympijské okamžiky. Skočte se na ni podívat na Palackého náměstí! Foto: Anna-Marie Křížová

Proč sledovat špatné filmy

Systematický zájem diváků o „špatné“ filmy se poprvé datuje do 70. let minulého století a je svázán s institucí půlnočních projekcí a vznikem grindhouseových kin, kde mohl divák vedle sebe vidět pokleslou žánrovou produkci i (kontroverzní) art filmy. *Růžoví plameňáci* (1972), *Krtek* (1970) i starší *Plán 9 z vesmíru* (1958) se díky tomu staly prvními, v pravém slova smyslu kultovními filmy a odstartovaly epochu, kdy dříve okrajové pokleslé motivy začaly pronikat do středního proudu a půlnoční sekce se staly atraktivní součástí filmových festivalů. Tento proces probíhal v 80. a 90. letech,

kdy diváckou zkušenost současně proměnil nejprve nástup videa a později i dalších filmových nosičů. Ve zkratce – filmy se staly dostupnějšími, a tím stoupla i divácká gramotnost. Dnes v době internetu můžeme vidět v podstatě cokoli kdykoli, „špatné“ filmy tvoří úzkou šlechtěnou skupinku a na autenticky špatné filmy už člověk nemá motivaci se koukat. Nebo spíš k tomu není nucen okolnostmi, jako když ve videopůjčovně nenašel poslední hit a místo něj musel sáhnout po dostupném běčku, céčku až pěčku. Zbytky svých životů bychom mohli strávit pouze sledováním položek ze zlatých fondů a žebříčků divácky nejoblíbenějších filmů – dost bychom se tím ale ochudili. Sledování špatných filmů – míněno těch, které nesplňují zavedené konvence a vzni-

kají v rukách amatérů a fušerů, kteří se snaží vyrýžovat pár korun, je totiž značně obohacující. Jednak na nich lze sledovat, jak ony zavedené, v profesionální tvorbě skryté, konvence fungují, jednak až při kontaktu s nimi si vytváříme parametry svého vkusu. Logicky vysvětlit, proč se mi film nelíbil, bývá podstatně těžší než sdílet pozitivní dojmy – vymezováním se vůči němu současně vymezujeme svou (intelektuální) pozici ve společnosti. Kdo sleduje pouze jeden typ produkce, ať už Bergmana, nebo brak, bude nutně omezený. A v neposlední řadě nás může sledování braku samozřejmě bavit, k čemuž se dnes přiznat už není žádné faux pas.

Jan Bergl

Český rozhlas na Letní filmové škole

9. – 11. srpna

Živé vysílání, poslechy rozhlasových dramatizací a podcastů Českého rozhlasu

Český rozhlas hlavní mediální partner

Pořadatel		Hlavní partner		Finanční podpora				Partner projektu						
				Partner		Oficiální cider		Oficiální dodavatel vína		Oficiální partner komunikace				
				Oficiální doprava		Oficiální partner techniky		Oficiální vůz						
Generální mediální partner		Hlavní mediální partneři												
Regionální mediální partneři				Mediální partneři										
Spolupráce														

09.08. 10:00
Sportovní hala
Akumulátor 1

Čeští filmaři čelili v 90. letech celé řadě problémů a otázek. O čem by měla nová, v demokratickém státě vznikající, kinematografie vyprávět? Jak čelit přílivu zahraniční produkce a jak filmy financovat? Jan Svěrák se spojil s producenty z Heureka Film, kteří chtěli tvorbou vlastních blockbusterů konkurovat americkým filmům, a natočil jejich parodii (z traileru: „Po všech těch Predátorech, Likvidátorech a Terminátorech přichází Akumulátor 1!“), která dodnes nemá v české kinematografii obdoby. Jeho výpravný fantasy spektakl je plný triků, současně však nese punc raně kapitalistického prostředí.

Doporučuje: Jan Bergl

09.08. 20:30
Sportovní hala
Tělesná stráž

Cizinec vstupuje do města. Toto otřepané příběhové schéma se v podobě *Tělesné stráže* (nebo *Yojimbo*, 1961) dočkalo jedné ze svých nejpozoruhodnějších variací. Morálně nečitelný rónin s charismatickou tváří Toširóa Mifuneho se rozhodne udělat pořádek v městečku sužovaném bojem dvou znepřátelených gangů – a to i za cenu smrti všech zúčastněných. Westernové reálie inspirovaly i Sergia Leoneho, jehož klasika *Pro hrst dolarů* (1964) je kompletní vykrádačkou *Yojimbo* (ačkoli podařenou). U Kurosawy také nepřekvapí krásná a účelná kamera či precizně vystavěné vyprávění. Prostě povinný seminář v rámci Vysoké (letní) školy filmu!

Doporučuje: Mojmír Sedláček

09.08. 10:30
Klub kultury 1
25 let nevinny

Společně s ložským oscarovým kandidátem *Corpus Christi* (2019) je tento snímek rekordmanem v počtu nominací na Polské filmové ceny Orly, kterých z celkového počtu patnácti proměnil úctyhodných sedm. Hrál v tom snad roli špatné svědomí polského systému, který nevinného Tomka Komendu, hlavního hrdinu tohoto filmu, poslal na základě chatrných důkazů na 25 let za mříže? Nebo šlo čistě o kvalitu filmu – promyšlenou strukturu příběhu, jeho emotivní sílu a přesné herecké obsazení? Ať už je tomu, jak chce, faktem zůstává, že třiačtyřicetiletý debutant Jan Holoubek vstoupil do světa celovečerních filmů se vší parádou.

Doporučuje: Jan Bergl

09.08. 21:00
Klub kultury 1
Slow West

Aktualizace žánru westernu, která mu vzdává hold a zároveň některé jeho tropy zajímavým způsobem problematizuje. Archetypální příběh naivního kluka a jeho ostříleného průvodce světem pistolníků trochu připomíná Jarmusche, trochu bratry Coeny, zároveň je ale originálním, místy lehce subverzivním a vizuálně oslnivým dílem, které tenhle pohádkový svět představuje s naturalistickou přesností i s nádechem magického realismu. Navíc tu záporáka hraje eroticky odpudivý Ben Mendelsohn a podstatnou část filmu chodí Michael Fassbender ve spodním prádle (pozor, mluvíme o dost špinavých podvlíkačkách).

Doporučuje: Tereza Fousek Krobová

09.08. 17:00
Sportovní hala
Chicuarotes

Zkorumpovaní policisté, homofobie, všudypřítomné nebezpečí kvůli gangům, domácí násilí, destruktivní alkoholismus... Známy herec Gael García Bernal tentokrát z pozice režiséra předkládá značně pochmurný pohled na soudobou mexickou společnost. Sociální mizérie spočívá hlavně ve vzhlížení k americkému snu, ovšem reálná možnost vymaňování se z okovů chudoby v podstatě neexistuje – a to ani pomocí zločinu. Vystoupit ze začarovaného kruhu se snaží dvojice průměrných zlodějíčků, kteří v převleku za klauny vykrádají autobusy. Tíživé i hravé sociální drama navíc umí ve správném okamžiku nekompromisně tnout do živého.

Doporučuje: Mojmír Sedláček

09.09. 23:00
Letní kino Kolejní nádvoří
Fénix

Nová sekce AČFK adieu se letos loučí s distribučními filmy, kterým končí monopol. Dnes si tak můžete na LFŠ prožít osudový příběh ženy, která se s novým jménem a obličejem vrací z koncentračního tábora za svým milovaným. Zápletko to je trochu neuvěřitelná, ale slouží k dokonale srdceryvné love story. Zpěvačka Nelly se stává vlastní dvojnicí a může tak zjistit, jestli ji její manžel opravdu miloval – i jestli ji zradil. Německá variace na film noir s vynikající Ninou Hossou postupně graduje do strhujícího finále, v němž se vše řekne v jedině písni. Nejlepší film Christiana Petzolda.

Doporučuje: Iva Přivřelová